

dagrar att få arbete som byggnadssnickare. Visserligen hade han endast verkstadspraktik, men med hans intelligens var det en lätt sak att tillägna sig den erforderliga tekniken.

För Linus blev det litet omständligare; han hade ju intet yrke. En dag följde han med Sigge till bygget uppe på Ladugårdslandet. Han stod där i flera timmar och såg intresserad på murarnas arbete, huru sten lades på sten, och huru det hela växte och växte under hans ögon. Han kände ett oemotståndligt begär att själv få delta i detta nöjsamma arbete. Han kom till tals med verkmästaren och fick dagen därpå börja arbeta som murarlärling.

Det blev en slitsam tid. Den lilla avlöningen räckte knappast till maten, än mindre till något annat. Men han fick då ytterligare ett litet lån hemifrån att stötta under med, och så var han — smålänning . . .

»Byggmästarkåren», i den mening vi nu använda benämningen, var på den tiden ett okänt begrepp; dess motsvarighet bestod av en liten kärna av gamla, yrkesskickliga och hedersamma bygg- och murmästare, omkring vilken sedan en stor och rätt brokig samling av inflyttade lyck sökare utgjorde den utfyllande massan. Dessa senare besutto ofta nog ej andra tekniska kunskaper än dem de under en jämförelsevis kort tid inhämtat som byggnadsarbetare, och de övriga nödvändiga »konsterna», t. ex. affärsuppgörelser o. dyl.